

Uredništvo in upraviteljstvo v Ptuju
v gledališkem poslopu.

Štajerc izhaja vsaki drugi petek,
datiran z dne naslednje nedelje.

Dopisi dobrodošli.

Rokopisi se ne vračajo in se morajo
najdalje do ponedeljka pred izdajo do-
tične številke vposlati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuju za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.
Za inserate uredništvo in upraviteljstvo
ni odgovorno.

Cena oznanil je za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—.
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—.
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—.
Pri večkratnem oznanilu je cena po-
sebnostno znižana.

Štev. 26.

V Ptuju v nedeljo dne 28. decembra 1902.

III. letnik.

Božič.

Tiha, mirna je noč! Luna sije na nebu in sneg pokriva polje in travnike. Narava se je spravila že davno k počitku in tudi človek si želi miru. In mir je prišel na zemljo, mir, katerega so nam podelila nebesa!

„Čast Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje“, tako so peli angelji, ko se je rodilo nebeško dete tam v Betlehemu!

In mi ljudje — kaki smo mi? Mi se sovražimo, sosed preganja sosedu, prijatelj prijatelja, brat brata! V marsikateri kmečki hiši je zbrana cela družina, gospodar in gospodinja, otroci, vsi se veselijo lepih božičnih praznikov, tam zadi v kotu pa sedi starček, oče cele rodbine, kateremu se je odločil najslabši prostor. Srce ga boli in solza v njegovem očesu priča o nehvaležnosti tistih, katerim je dal življenje in katere je zredil.

Zakaj se tako godi, zakaj se mi ljudje tako preganjamo, iz česa to izhaja, ko pa vendar imamo

vsí dovolj prostora na svetu. Ja, Bogu bodi potoženo, vzrokov za to je mnogo, ti so: prevzetnost, napuh, lakomnost, nevošljivost in hujskanje!

Največje sovraštvo je dandanes med narodi. To ni odmev sovražstva v naši hiši, to sovraštvo je povzročeno! Kdo je tega kriv? Povzročili so to tisti, katerim se je naročilo, da bi oznanjevali mir!

Kdo je zanesel prepir v občino, kdo je posegel v družbinsko življenje, kdo je s tem povzročil preganjanje in sovraštvo?

Pa ne samo sovraštvo v domači hiši, ne samo sovraštvo v občini se je s tem povzročilo, zasejalo se je to sovraštvo tudi med naroda, katera sta odvisna eden od drugega.

Ti si Nemec, jaz sem Slovenec, to dandanes toliko pomeni, kakor da nas ne bi bil vstvaril eden in isti Nebeški Oče.

In vendar smo bratje, vendar smo otroci enega Nebeškega Očeta, zakaj se toraj sovražimo?

Tiha noč, sveta noč! Bog daj, da bi nehalo v tej noči vse preganjanje, vse sovraštvo!

Pripovedka o fantu, ki je z mačkami oral.

Konec.

Napovedali pa so staremu kralju drugi knezi vojsko. Mladi kralj pa pravi: „Sem že jezen, imam že dosti, ni mi treba štiri dni nič jesti prinesiti!“ Od notrej zatakne vrata, vzame tisto srebrno uzdo, skoči skozi okno in gre na tisti travnik, potrese uzdo, in prišel je tisti srebrni konj, prinesel, kar je bilo za princa treba obleke. Sleče svoje navadno obleko, obleče princévsko, osedla konja in zajezdi. Tako ročno sta bila na vojski kakor blisk, in začel se je s sovražnikom vojskovati, tako, da je kmalu tiste tri dežele dobil nazaj in še tri druge pribojeval. Potlej je kar ročno z bojišča izginil, tako da niso nič vedeli, kdaj. Ko pride spet na travnik, sleče se in ročno gre domov na peč z mačkami orat. Ko odpahne vrata, naglo mu prinese kraljičina jesti, bila je prav vesela in mu je rekla: „O, kako gre našemu očetu dobro! So že izgubljene tri dežele dobili nazaj in še tri druge privojskovali.“ Fant se je pa na tihem smejal.

Potem je bil nekaj časa mir, pa spet so kralji novemu kralju napovedali vojsko; kajti vsak nov kralj si mora krono zaslužiti z vojsko, tako si jo mora tudi ta. Zbrali so se vsi sosedni kralji in so se začeli proti njemu vojskovati. Spet se je stari kralj moral iti vojskovati; z mladim ni bilo nič, samo na peči je z mačkami oral. Hudo se je bojeval, prav slabo mu je šlo, štiri dežele je že zgubil.

Prišla je kraljičina k fantu, ki je na peči z mačkami oral in mu je dejala: „Glej, ti se kar doma s temi mačkami pečaš, očetu gre pa tako slabo na vojski, da so že štiri dežele izgubili! A fant pravi: „Zdaj sem spet jezen, ni mi treba pet dnij prinesiti jest.“ Od znotraj zatakne vrata, vzame zlato uzdo, skoči doli skozi okno in gre na tisti travnik, potrese zlato uzdo, pride tisti zlat konj in prinese za kralja zlato obleko, orožja in kar je bilo za kralja potreba. Konja osedla in ga zajaše; najedenkrat kakor blisk sta bila na vojski. Ko prideta do sovražnika, sta se tako hudo z njim bojevala, da sta naenkrat tiste izgubljene štiri dežele nazaj pridobila in še druge štiri pribojevala. Spet jim je hotel kar na tihem pobeg-